ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 6ης Ιουνίου 2013 *

«Γεωργία — Έκτακτα μέτρα για τη διάθεση στην αγορά της Ένωσης ζάχαρης εκτός ποσοστώσεων και για το άνοιγμα δασμολογικής ποσοστώσεως — Προσφυγή ακυρώσεως — Κανονιστική πράξη που περιέχει εκτελεστικά μέτρα — Πράξη που δεν αφορά ατομικά τον προσφεύγοντα — Απαράδεκτο — Αγωγή αποζημιώσεως»

Στην υπόθεση T-279/11,

T & L Sugars Ltd, με έδρα το Λονδίνο (Ηνωμένο Βασίλειο),

Sidul Açúcares, Unipessoal L[da], με έδρα τη Santa Iria de Azóia (Πορτογαλία),

εκπροσωπούμενες από τους D. Waelbroeck, δικηγόρο, και D. Slater, solicitor,

προσφεύγουσες-ενάγουσες,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης αρχικώς από τον P. Rossi και την A. Demeneix, στη συνέχεια, από τον M. Rossi, την A. Demeneix και τον N. Donnelly, και τέλος από τους P. Rossi και P. Ondrůšek

καθής-εναγομένης,

υποστηριζόμενης από

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης**, εκπροσωπούμενο από τον E. Sitbon και την A. Westerhof Löfflerová,

και

τη **Γαλλική Δημοκρατία**, εκπροσωπούμενη από τον G. de Bergues και την C. Candat,

παρεμβαίνοντα,

με αντικείμενο, αφενός, αίτημα περί ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΕ) 222/2011 της Επιτροπής, της 3ης Μαρτίου 2011, για τη θέσπιση έκτακτων μέτρων όσον αφορά τη διάθεση ζάχαρης και ισογλυκόζης εκτός ποσόστωσης στην αγορά της Ένωσης με μειωμένη εισφορά επί του πλεονάσματος κατά τη διάρκεια της περιόδου εμπορίας 2010/2011 (ΕΕ L 60, σ. 6), του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 293/2011 της Επιτροπής, της 23ης Μαρτίου 2011, για καθορισμό του συντελεστή κατανομής, την απόρριψη περαιτέρω αιτήσεων και τον τερματισμό της περιόδου υποβολής αιτήσεων για διαθέσιμες ποσότητες ζάχαρης εκτός ποσόστωσης που προβλέπεται να πωληθούν στην αγορά της Ένωσης με

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

μειωμένη εισφορά επί του πλεονάσματος (ΕΕ L 79, σ. 8), του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 302/2011 της Επιτροπής, της 28ης Μαρτίου 2011, σχετικά με το άνοιγμα έκτακτης δασμολογικής ποσόστωσης εισαγωγής για ορισμένες ποσότητες ζάχαρης για την περίοδο εμπορίας 2010/2011 (ΕΕ L 81, σ. 8), και του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 393/2011 της Επιτροπής, της 19ης Απριλίου 2011, σχετικά με τον καθορισμό συντελεστή κατανομής για την έκδοση πιστοποιητικών εισαγωγής που ζητήθηκαν από την 1η έως τις 7 Απριλίου 2011 για προϊόντα του τομέα της ζάχαρης στο πλαίσιο ορισμένων δασμολογικών ποσοστώσεων και την αναστολή της υποβολής αιτήσεων για τα πιστοποιητικά αυτά (ΕΕ L 104, σ. 39), και, αφετέρου, αίτημα αποκαταστάσεως της προκληθείσας ζημίας,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Σ. Παπασάββα, πρόεδρο, V. Vadapalas (εισηγητή) και K. O'Higgins, δικαστές,

γραμματέας: Σ. Σπυροπούλου, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 17ης Ιανουαρίου 2013,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Οι προσφεύγουσες-ενάγουσες [στο εξής: προσφεύγουσες], T&L Sugars Ltd και Sidul Açúcares, Unipessoal L^{da}, είναι επιχειρήσεις επεξεργασίας ζάχαρης, εγκατεστημένες στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Το συνολικό δυναμικό παραγωγής τους καλύπτει σχεδόν το ήμισυ των συνήθων αναγκών εφοδιασμού της βιομηχανίας ζάχαρης από ζαχαροκάλαμο στην Ένωση.

2 Η αγορά της Ένωσης περιλαμβάνει τη ζάχαρη που παράγεται, αφενός, από τη μεταποίηση ζαχαρότευτλων παραγόμενων εντός της Ένωσης και, αφετέρου, από την επεξεργασία της ακατέργαστης ζάχαρης από ζαχαροκάλαμο που εισάγεται από τρίτες χώρες, αλλά το τελικό προϊόν είναι, από χημικής απόψεως, πανομοιότυπο σε αμφότερες τις περιπτώσεις. Η ακατέργαστη ζάχαρη από ζαχαροκάλαμο που προέρχεται από χώρες της Ένωσης, δηλαδή από τα υπερπόντια γαλλικά διαμερίσματα και από τις Αζόρες, αντιστοιχεί σε ποσοστό μικρότερο του 2 % της παραγωγής ζάχαρης της Ένωσης.

3 Από τις 3 Μαρτίου έως τις 19 Απριλίου 2011, η Επιτροπή θέσπισε ορισμένα μέτρα με σκοπό την αύξηση της προσφοράς ζάχαρης στην αγορά της Ένωσης, η οποία παρουσίαζε έλλειψη.

4 Σκοπός των μέτρων αυτών ήταν, αφενός, να παρασχεθεί στους παραγωγούς της Ένωσης η δυνατότητα διαθέσεως στο εμπόριο περιορισμένης ποσότητας ζάχαρης, καθώς και ισογλυκόζης, καθ' υπέρβαση της ποσοστώσεως της εσωτερικής παραγωγής, και, αφετέρου, η θέσπιση δασμολογικής ποσοστώσεως, ώστε όλοι οι ενδιαφερόμενοι επιχειρηματίες να έχουν τη δυνατότητα να εισαγάγουν περιορισμένη ποσότητα ζάχαρης με αναστολή των εισαγωγικών δασμών.

5 Τα μέτρα αυτά θεσπίστηκαν με τις ακόλουθες πράξεις (στο εξής: προσβαλλόμενοι κανονισμοί):

— κανονισμός (ΕΕ) 222/2011 της Επιτροπής, της 3ης Μαρτίου 2011, για τη θέσπιση έκτακτων μέτρων όσον αφορά τη διάθεση ζάχαρης και ισογλυκόζης εκτός ποσόστωσης στην αγορά της Ένωσης με μειωμένη εισφορά επί του πλεονάσματος κατά τη διάρκεια της περιόδου εμπορίας 2010/2011 (ΕΕ L 60, σ. 6),

— εκτελεστικός κανονισμός (ΕΕ) 293/2011 της Επιτροπής, της 23ης Μαρτίου 2011, για καθορισμό του συντελεστή κατανομής, την απόρριψη περαιτέρω αιτήσεων και τον τερματισμό της περιόδου υποβολής αιτήσεων για διαθέσιμες ποσότητες ζάχαρης εκτός ποσόστωσης που προβλέπεται να πωληθούν στην αγορά της Ένωσης με μειωμένη εισφορά επί του πλεονάσματος (ΕΕ L 79, σ. 8),

— εκτελεστικός κανονισμός (ΕΕ) 302/2011 της Επιτροπής, της 28ης Μαρτίου 2011, σχετικά με το άνοιγμα έκτακτης δασμολογικής ποσόστωσης εισαγωγής για ορισμένες ποσότητες ζάχαρης για την περίοδο εμπορίας 2010/2011 (ΕΕ L 81, σ. 8),

— εκτελεστικός κανονισμός (ΕΕ) 393/2011 της Επιτροπής, της 19ης Απριλίου 2011, σχετικά με τον καθορισμό συντελεστή κατανομής για την έκδοση πιστοποιητικών εισαγωγής που ζητήθηκαν από την 1η έως τις 7 Απριλίου 2011 για προϊόντα του τομέα της ζάχαρης στο πλαίσιο ορισμένων δασμολογικών ποσοστώσεων και την αναστολή της υποβολής αιτήσεων για τα πιστοποιητικά αυτά (ΕΕ L 104, σ. 39).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

6 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 30 Μαΐου 2011, οι προσφεύγουσες άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή-αγωγή (στο εξής: προσφυγή).

7 Με διάταξη του προέδρου του πέμπτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 20ής Οκτωβρίου 2011, επετράπη στο Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και στη Γαλλική Δημοκρατία να παρέμβουν στη δίκη υπέρ της Επιτροπής. Κατόπιν αιτήματος των προσφευγουσών, ορισμένα από τα έγγραφα της δικογραφίας κοινοποιήθηκαν στους παρεμβαίνοντες διαδίκους χωρίς ορισμένα εμπιστευτικά στοιχεία.

8 Στις 26 Οκτωβρίου 2011 η Επιτροπή προέβαλε, με χωριστό δικόγραφο, ένσταση απαραδέκτου.

9 Οι εταιρίες RAR – Refinerias de açùcar reunidas, SA, DAI – Sociedade de desenvolvimento agro-industrial, SA, Gruppo SFIR SpA και SFIR Raffineria di Brindisi SpA, αφενός, καθώς και η Comité européen des fabricants ζάχαρης [Ευρωπαϊκή επιτροπή παραγωγών ζάχαρης], αφετέρου, υπέβαλαν αιτήματα παρεμβάσεως προς στήριξη των αιτημάτων των προσφευγουσών και της Επιτροπής, αντιστοίχως. Η εξέταση των αιτημάτων αυτών ανεστάλη έως την έκδοση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου επί της ενστάσεως απαραδέκτου.

10 Οι προσφεύγουσες υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως απαραδέκτου στις 13 Ιανουαρίου 2012. Το Συμβούλιο και η Γαλλική Δημοκρατία υπέβαλαν υπομνήματα παρεμβάσεως μόνον ως προς το ζήτημα του παραδεκτού της προσφυγής στις 10 και στις 16 Απριλίου 2012 αντιστοίχως. Η Επιτροπή και οι προσφεύγουσες υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επί των υπομνημάτων παρεμβάσεως στις 22 Μαΐου και στις 18 Ιουνίου 2012 αντιστοίχως.

11 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, έθεσε εγγράφως ερωτήσεις στους διαδίκους. Οι διάδικοι απάντησαν στις ερωτήσεις αυτές εμπροθέσμως.

12 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 17ης Ιανουαρίου 2013.

13 Με την προσφυγή τους, οι προσφεύγοντες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει τους προσβαλλόμενους κανονισμούς,

— επικουρικώς, να κρίνει παράνομες τις διατάξεις του άρθρου 186, στοιχείο α′, και του άρθρου 187, του κανονισμού (ΕΚ) 1234/2007 του Συμβουλίου, της 22ας Οκτωβρίου 2007, για τη θέσπιση κοινής οργάνωσης των γεωργικών αγορών και ειδικών διατάξεων για ορισμένα γεωργικά προϊόντα (ενιαίος κανονισμός ΚΟΑ) (ΕΕ L 299, σ. 1), και να ακυρώσει τους προσβαλλόμενους κανονισμούς, κατά το μέρος που οι διατάξεις αυτές αποτελούν, ευθέως ή εμμέσως, τη νομική βάση τους,

— να υποχρεώσει την εκπροσωπούμενη από την Επιτροπή Ευρωπαϊκή Ένωση να αποζημιώσει τις προσφεύγουσες για οποιαδήποτε ζημία τους προκάλεσε η μη εκπλήρωση από την Επιτροπή των νομικών υποχρεώσεών της και να καθορίσει το ύψος της αποζημιώσεως αυτής για τη ζημία που υπέστησαν οι προσφεύγουσες μεταξύ 1ης Οκτωβρίου 2009 και 31ης Μαρτίου 2011 σε 35 485 746 ευρώ και να προσδιορίσει επίσης τη ζημία που εξακολουθούν να υφίστανται οι προσφεύγουσες μετά την ημερομηνία αυτή ή οποιοδήποτε άλλο ποσό για τη ζημία που έχουν υποστεί ή πρόκειται να υποστούν οι προσφεύγουσες και την οποία οι προσφεύγουσες θα αποδείξουν κατά τη διάρκεια της παρούσας διαδικασίας,

— να επιδικάσει τόκους επί του πληρωτέου ποσού από την ημερομηνία της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου μέχρι την πραγματική καταβολή, βάσει του επιτοκίου που θα έχει καθορίσει κατά την ημερομηνία αυτή η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα για τις κύριες πράξεις αναχρηματοδότησης, προσαυξημένου κατά δύο εκατοστιαίες μονάδες, ή βάσει οποιουδήποτε άλλου επιτοκίου κριθεί εύλογο,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

14 Εξάλλου, από τα σημεία 174 έως 180 του δικογράφου της προσφυγής προκύπτει ότι οι προσφεύγουσες προβάλλουν, αλλά «όλως επικουρικώς», σε περίπτωση που κριθεί απαράδεκτη η προσφυγή κατά του κανονισμού 222/2011 και του εκτελεστικού κανονισμού 302/2011, ένσταση ελλείψεως νομιμότητας κατά των κανονισμών αυτών.

15 Με τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως απαραδέκτου, οι προσφεύγουσες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

— ως προς την προσφυγή ακυρώσεως:

  — να χαρακτηρίσει το δικόγραφο που κατέθεσε η Επιτροπή με τίτλο «Ένσταση απαραδέκτου» ως υπόμνημα αντικρούσεως, με τις αντίστοιχες δικονομικές συνέπειες·

  — επικουρικώς, να απορρίψει τη συγκεκριμένη δικονομική ενέργεια ως απαράδεκτη, λόγω παραβάσεως του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου·

  — εν πάση περιπτώσει, να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου ως αβάσιμη·

  — να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη·

  — επικουρικώς, να δεχθεί την ένσταση ελλείψεως νομιμότητας κατά του άρθρου 186, στοιχείο α′, και του άρθρου 187 του κανονισμού 1234/2007 και να ακυρώσει τους προσβαλλόμενους κανονισμούς, κατά το μέρος που οι διατάξεις αυτές αποτελούν, ευθέως ή εμμέσως, τη νομική βάση τους·

  — να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα,

— ως προς την αγωγή αποζημιώσεως:

  — να εκδώσει απόφαση ερήμην·

— επικουρικώς, να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου ως αβάσιμη·

— να δεχθεί την αγωγή αποζημιώσεως, περιλαμβανομένου του αιτήματος καταβολής τόκων επί του ζητούμενου ποσού·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

16 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Συμβούλιο και τη Γαλλική Δημοκρατία, ζητεί με την ένσταση απαραδέκτου από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αγωγή ως απαράδεκτη,

— να καταδικάσει τις αιτούσες στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

17 Κατά το άρθρο 114, παράγραφοι 1 και 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, αν ένας διάδικος ζητήσει από το Γενικό Δικαστήριο, με χωριστό δικόγραφο, να κρίνει επί του απαραδέκτου, το Γενικό Δικαστήριο αποφασίζει επί της αιτήσεως ή επιφυλάσσεται να την εξετάσει μαζί με την ουσία της υποθέσεως.

18 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε να αποφανθεί επί της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή, χωρίς να εισέλθει στην ουσία.

19 Καταρχάς, πρέπει να εξεταστούν τα αιτήματα των προσφευγουσών να απορρίψει το Γενικό Δικαστήριο την υποβληθείσα από την Επιτροπή ένσταση απαραδέκτου ως απαράδεκτη και να εκδώσει απόφαση ερήμην.

Επί του παραδεκτού της ενστάσεως απαραδέκτου

20 Οι προσφεύγουσες αμφισβητούν το παραδεκτό της αιτήσεως που υπέβαλε η Επιτροπή βάσει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, υποστηρίζοντας, αφενός, ότι η αίτηση αυτή αποτελεί, στην πραγματικότητα, υπόμνημα αντικρούσεως και, αφετέρου, ότι η αίτηση είναι απαράδεκτη, λόγω παραβάσεως του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

21 Κατά το άρθρο 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, εάν ένας διάδικος ζητήσει από το Γενικό Δικαστήριο να κρίνει επί του απαραδέκτου, χωρίς να εισέλθει στην ουσία, υποβάλλει την αίτησή του με χωριστό δικόγραφο. Η αίτηση περιέχει έκθεση των πραγματικών και νομικών ισχυρισμών επί των οποίων βασίζεται, τα αιτήματα και, συνημμένα, τα προς υποστήριξή της στοιχεία.

22 Επισημαίνεται ότι η αίτηση που έχει εν προκειμένω υποβάλει η Επιτροπή περιλαμβάνεται σε χωριστό δικόγραφο, το οποίο περιέχει τα αιτήματα της καθής-εναγόμενης [στο εξής: καθής], καθώς και τους λόγους που προβάλλονται προς στήριξή της. Η αίτηση αυτή τιτλοφορείται, άλλωστε, «Ένσταση απαραδέκτου», με ρητή επίκληση του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας.

23 Μολονότι ορισμένα επιχειρήματα της Επιτροπής αφορούν ενδεχομένως την ουσία της διαφοράς, όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, τούτο ωστόσο δεν αρκεί για να αμφισβητηθεί η επάρκεια της παραθέσεως των λόγων που προβάλλονται προς στήριξη της ενστάσεως απαραδέκτου.

24 Διαπιστώνεται, συνεπώς, ότι η ένσταση απαραδέκτου πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας και, ως εκ τούτου, κρίνεται παραδεκτή.

Επί του αιτήματος εκδόσεως αποφάσεως ερήμην

25 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι η υποβληθείσα από την Επιτροπή ένσταση απαραδέκτου αφορά μόνον την προσφυγή ακυρώσεως και όχι την αγωγή αποζημιώσεως. Υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή δεν απάντησε επί του αιτήματος αποζημιώσεως και ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί ερήμην επί του αιτήματος αυτού.

26 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 122, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, εάν ο καθού δεν απαντήσει στην προσφυγή νομοτύπως και εμπροθέσμως, ο προσφεύγων μπορεί να ζητήσει από το Γενικό Δικαστήριο να του επιδικάσει τα αιτήματά του.

27 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι οι προσφεύγουσες υπέβαλαν ένα μόνο δικόγραφο, το οποίο περιείχε τα αιτήματα ακυρώσεως, καθώς και τα αιτήματα αποζημιώσεως.

28 Με την αίτηση βάσει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, η οποία υποβλήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα, η Επιτροπή ζητεί να απορριφθεί η προσφυγή στο σύνολό της ως απαράδεκτη.

29 Υπό τις συνθήκες αυτές, η δίκη μπορεί να συνεχιστεί, σύμφωνα με το άρθρο 114, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, μόνον εάν το Γενικό Δικαστήριο απορρίψει την αίτηση της Επιτροπής ή αποφασίσει να την εξετάσει μαζί με την ουσία της υποθέσεως.

30 Ακόμη και αν, όπως διατείνονται οι προσφεύγουσες, η Επιτροπή δεν προέβαλε κανένα επιχείρημα όσον αφορά το παραδεκτό των αιτημάτων αποζημιώσεως, τούτο έχει σημασία μόνον όσον αφορά το βάσιμο της αιτήσεως και δεν σημαίνει ότι ο διάδικος δεν αντέκρουσε νομότυπα την προσφυγή.

31 Επομένως, δεδομένου ότι εν προκειμένω δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 122, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, δεν μπορεί να εκδοθεί απόφαση ερήμην επί των αιτημάτων αποζημιώσεως.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής ακυρώσεως

32 Κατά το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, «[κ]άθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί, υπό τις προϋποθέσεις του πρώτου και του δευτέρου εδαφίου, να ασκεί προσφυγή κατά των πράξεων των οποίων είναι αποδέκτης ή που το αφορούν άμεσα και ατομικά, καθώς και κατά των κανονιστικών πράξεων που το αφορούν άμεσα χωρίς να περιλαμβάνουν εκτελεστικά μέτρα».

33 Εν προκειμένω, προς θεμελίωση της νομιμοποιήσεώς τους να προσφύγουν κατά των προσβαλλόμενων κανονισμών, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι πρόκειται για κανονιστικές πράξεις οι οποίες τις αφορούν άμεσα και δεν περιλαμβάνουν εκτελεστικά μέτρα ή, επικουρικώς, οι οποίες τις αφορούν άμεσα και ατομικά.

34 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Συμβούλιο και τη Γαλλική Δημοκρατία, προβάλλει ότι οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί, ως κανονιστικές πράξεις, δεν αφορούν ατομικά και ευθέως τις προσφεύγουσες και, εξάλλου, περιλαμβάνουν εκτελεστικά μέτρα.

35 Το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει πρώτα να εξεταστεί η ένσταση απαραδέκτου που στηρίζεται στο ότι οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί περιλαμβάνουν εκτελεστικά μέτρα και, εν συνεχεία, στο ότι οι προσφεύγουσες δεν θίγονται ατομικά.

Επί της ενστάσεως απαραδέκτου, κατά το μέρος που στηρίζεται στο ότι οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί περιλαμβάνουν εκτελεστικά μέτρα

36 Επισημαίνεται ότι οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί αποτελούν κανονιστικές πράξεις, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, δεδομένου ότι πρόκειται για πράξεις γενικής ισχύος οι οποίες δεν εκδόθηκαν με τη συνήθη νομοθετική διαδικασία ή με ειδική νομοθετική διαδικασία κατά την έννοια του άρθρου 289, παράγραφοι 1 έως 3, ΣΛΕΕ [βλ., συναφώς, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίου 2011, T-262/10, Microban International και Microban (Europe) κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. II-7697, σκέψη 21]. Τούτο δεν αμφισβητείται, άλλωστε, από τους διαδίκους.

37 Όσον αφορά το αν οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί περιέχουν εκτελεστικά μέτρα, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, υπενθυμίζεται ότι οι επίμαχες πράξεις έχουν ως σκοπό, αφενός, να παρασχεθεί στους παραγωγούς της Ένωσης η δυνατότητα διαθέσεως στο εμπόριο περιορισμένης ποσότητας ζάχαρης, καθώς και ισογλυκόζης, καθ' υπέρβαση της ποσοστώσεως, και, αφετέρου, τη θέσπιση δασμολογικής ποσοστώσεως, ώστε όλοι οι ενδιαφερόμενοι επιχειρηματίες να έχουν τη δυνατότητα να εισαγάγουν περιορισμένη ποσότητας ζάχαρης με αναστολή των εισαγωγικών δασμών.

38 Αφενός, όσον αφορά τη διάθεση στην αγορά ποσοτήτων ζάχαρης καθ' υπέρβαση της ποσοστώσεως, ο κανονισμός 222/2011 επιτρέπει τη διάθεση στο εμπόριο ποσότητας 500 000 τόνων ζάχαρης, ισοδυνάμου λευκής ζάχαρης, και 26 000 τόνων ισογλυκόζης, καθ' υπέρβαση των ποσοστώσεων και με μηδενική εισφορά, αντί της εισφοράς των 500 ευρώ/τόνο που συνήθως επιβάλλεται στις πλεονάζουσες ποσότητες ζάχαρης.

39 Το άρθρο 2, παράγραφος 4, του κανονισμού 222/2011 προβλέπει ότι, για να επωφεληθούν από τις ως άνω ποσότητες, οι παραγωγοί υποβάλλουν στις αρμόδιες αρχές του κράτους μέλους εντός του οποίου έχει αδειοδοτηθεί η επιχείρηση αίτηση χορηγήσεως σχετικού πιστοποιητικού. Κατά το άρθρο 4 του εν λόγω κανονισμού, οι εν λόγω αρχές αποφασίζουν σχετικά με την αποδοχή των αιτήσεων βάσει των κριτηρίων που προβλέπει ο κανονισμός και εν συνεχεία κοινοποιούν τις αποδεκτές αιτήσεις στην Επιτροπή.

40 Από τα άρθρα 5 και 6 του κανονισμού 222/2011 προκύπτει ότι, σε περίπτωση υπερβάσεως της ποσότητας ζάχαρης που προβλέπεται πέραν της ποσοστώσεως, η Επιτροπή ορίζει συντελεστή κατανομής, με σκοπό την ομοιόμορφη κατανομή της διαθέσιμης ποσότητας, απορρίπτει τις μη κοινοποιηθείσες αιτήσεις και περατώνει τη διαδικασία υποβολής αιτήσεων. Κάθε εβδομάδα, οι εθνικές αρχές εκδίδουν, σύμφωνα με το υπόδειγμα που περιλαμβάνεται στο παράρτημα του κανονισμού, τα πιστοποιητικά για τη μείωση της εισφοράς για τις αιτήσεις που κοινοποιήθηκαν στην Επιτροπή κατά τη διάρκεια της προηγούμενης εβδομάδας.

41 Κατά το άρθρο 1 του εκτελεστικού κανονισμού 293/2011, η Επιτροπή καθόρισε συντελεστή κατανομής 67,106224 %, τον οποίον οι εθνικές αρχές έπρεπε να εφαρμόσουν για τις αιτήσεις που είχαν υποβληθεί μεταξύ 14ης και 18ης Μαρτίου 2011 και είχαν κοινοποιηθεί την Επιτροπή. Επίσης, απέρριψε τις μεταγενέστερες αιτήσεις και περάτωσε τη διαδικασία υποβολής αιτήσεως.

42 Αφετέρου, όσον αφορά την έκτακτη δασμολογική ποσόστωση εισαγωγής, ο εκτελεστικός κανονισμός 302/2011 προβλέπει αναστολή των εισαγωγικών δασμών μεταξύ 1ης Απριλίου 2011 και 30ής Σεπτεμβρίου 2011, για 300 000 τόνους ζάχαρης.

43 Όσον αφορά τη διαχείριση της εν λόγω ποσοστώσεως, ο εκτελεστικός κανονισμός 302/2011 παραπέμπει στον κανονισμό (ΕΚ) 891/2009 της Επιτροπής, της 25ης Σεπτεμβρίου 2009, σχετικά με το άνοιγμα και τον τρόπο διαχείρισης ορισμένων κοινοτικών δασμολογικών ποσοστώσεων στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 254, σ. 82), ο οποίος επίσης παραπέμπει στον κανονισμό (ΕΚ) 1301/2006 της Επιτροπής, της 31ης Αυγούστου 2006, για τη θέσπιση κοινών κανόνων για τον τρόπο διαχείρισης των δασμολογικών ποσοστώσεων εισαγωγής γεωργικών προϊόντων των οποίων η διαχείριση

πραγματοποιείται με σύστημα πιστοποιητικών εισαγωγής (ΕΕ L 238, σ. 13), καθώς και στον κανονισμό (ΕΚ) 376/2008 της Επιτροπής, της 23ης Απριλίου 2008, για τις κοινές λεπτομέρειες εφαρμογής του καθεστώτος των πιστοποιητικών εισαγωγής, εξαγωγής και προκαθορισμού για τα γεωργικά προϊόντα (κωδικοποιημένη έκδοση) (ΕΕ L 114, σ. 3).

44 Κατά τα άρθρα 5 και 6 του κανονισμού 1301/2006 και του άρθρου 12 του κανονισμού 376/2008, στο πλαίσιο της διαχειρίσεως των ποσοστώσεων, οι εθνικές αρχές παραλαμβάνουν τις αιτήσεις χορηγήσεως πιστοποιητικών εισαγωγής και εξετάζουν αν πληρούνται οι σχετικές τυπικές προϋποθέσεις. Εν συνεχεία, κατά τα άρθρα 7 και 11 του κανονισμού 1301/2006 και τα άρθρα 8 και 9 του κανονισμού 891/2009, κοινοποιούν στην Επιτροπή τις υποβληθείσες αιτήσεις, χορηγούν τα πιστοποιητικά εισαγωγής στις επιχειρήσεις και γνωστοποιούν στην Επιτροπή τις κατανεμηθείσες ποσότητες.

45 Με τον εκτελεστικό κανονισμό 393/2011 ορίζεται συντελεστής κατανομής 1,8053 % για τις αιτήσεις πιστοποιητικών εισαγωγής οι οποίες έχουν υποβληθεί μεταξύ 1ης και 7ης Απριλίου 2011 και ως προς τις οποίες υπάρχει υπέρβαση της διαθέσιμης ποσότητας, και αναστέλλεται η υποβολή νέων αιτήσεων έως το τέλος της περιόδου εμπορίας 2010/2011.

46 Υπό το πρίσμα των προεκτεθέντων, επισημαίνεται ότι οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις, προκειμένου να τους χορηγηθεί δικαίωμα εμπορίας ή εισαγωγής ζάχαρης βάσει των εκτάκτων ρυθμίσεων που προβλέπονται από τους προσβαλλόμενους κανονισμούς, υποχρεούνται να υποβάλουν σχετική αίτηση στις εθνικές αρχές.

47 Εξάλλου, τα πιστοποιητικά βάσει των οποίων μειώνεται η εισφορά, καθώς και τα πιστοποιητικά εισαγωγής, εκδίδονται από τις εθνικές αρχές, οι οποίες εφαρμόζουν τους συντελεστές που έχουν καθοριστεί με τους εκτελεστικούς κανονισμούς 293/2011 και 393/2011.

48 Κατά συνέπεια, οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί, τόσο οι σχετικοί με την εμπορία ζάχαρης καθ' υπέρβαση της ποσοστώσεως όσο και οι σχετικοί με τη δασμολογική ποσόστωση, δεν παράγουν έννομα αποτελέσματα έναντι των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων χωρίς τα προαπαιτούμενα μέτρα που λαμβάνουν οι εθνικές αρχές.

49 Εξάλλου, από τους προσβαλλόμενους κανονισμούς προκύπτει ότι τα μέτρα που λαμβάνονται σε εθνικό επίπεδο αποτελούν αποφάσεις, δεδομένου ότι οι εθνικές αρχές έχουν, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 4, του κανονισμού 222/2011, την αρμοδιότητα να επιβάλλουν στους αιτούντες την τήρηση ορισμένων τυπικών προϋποθέσεων, δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 222/2011 και του άρθρου 6 του κανονισμού 1301/2006, να κρίνουν το παραδεκτό των αιτήσεων και, δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 222/2011 και του άρθρου 7 του κανονισμού 1301/2006, να εκδίδουν τα πιστοποιητικά βάσει των οποίων παρέχεται δικαίωμα μειώσεως της εισφοράς, καθώς και τα πιστοποιητικά εισαγωγής.

50 Επομένως, η εφαρμογή των προσβαλλόμενων κανονισμών στηρίζεται σε ατομικές αποφάσεις που λαμβάνονται σε εθνικό επίπεδο, ελλείψει δε των αποφάσεων αυτών, δεν θίγουν από νομικής απόψεως τα ενδιαφερόμενα φυσικά ή νομικά πρόσωπα.

51 Επομένως, οι εν λόγω κανονισμοί δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ως πράξεις μη περιλαμβάνουσες εκτελεστικά μέτρα κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

52 Η διαπίστωση αυτή δεν αναιρείται από το επιχείρημα των προσφευγουσών, οι οποίες επικαλούνται τον σκοπό του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και υπογραμμίζουν το γεγονός ότι οι εθνικές αρχές δεν διαθέτουν καμία διακριτική ευχέρεια κατά την εφαρμογή των προσβαλλόμενων κανονισμών, καθώς ο ρόλος τους είναι «καθαρά διεκπεραιωτικός», ενεργούν δηλαδή ως «γραμματοκιβώτιο».

53 Από τη νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου προκύπτει ότι, για να διαπιστωθεί αν η προσβαλλόμενη κανονιστική πράξη περιέχει εκτελεστικά μέτρα κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, δεν έχει σημασία το αν παρέχει ή όχι διακριτική ευχέρεια στις αρχές που είναι αρμόδιες για τη λήψη των εκτελεστικών μέτρων (διατάξεις του Γενικού Δικαστηρίου της 4ης Ιουνίου 2012, T-379/11, Hüttenwerke Krupp Mannesmann κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 51, και T-381/11, Eurofer κατά Επιτροπής, σκέψη 59).

54 Οι προσφεύγουσες επικαλούνται την προπαρατεθείσα απόφαση Microban International και Microban (Europe) κατά Επιτροπής, προς στήριξη της θέσεώς τους ότι εν προκειμένω δεν πρόκειται για «γνήσια» εκτελεστικά μέτρα, αλλά απλώς για μέτρα «παρεπόμενου» χαρακτήρα, πλην όμως οι περιστάσεις της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η εν λόγω απόφαση διαφέρουν από αυτές της υπό κρίση υποθέσεως.

55 Συγκεκριμένα, με την προπαρατεθείσα απόφαση Microban International και Microban (Europe) κατά Επιτροπής (σκέψη 29), το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι η απαγόρευση της εμπορίας της επίδικης χημικής ουσίας εφαρμόζεται αυτομάτως και υποχρεωτικώς από ένα συγκεκριμένο χρονικό σημείο, παρά το γεγονός ότι τα κράτη μέλη έχουν τη δυνατότητα να επιβάλουν τα εκτελεστικά μέτρα επί ορισμένη μεταβατική περίοδο. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι η προβλεπόμενη από την προσβαλλόμενη πράξη μεταβατική περίοδος είχε παρεπόμενο χαρακτήρα, σε σχέση με την απαγόρευση της οποίας η νομιμότητα αποτελούσε το αντικείμενο της διαφοράς, τα εκτελεστικά μέτρα κατά τη μεταβατική περίοδο δεν ελήφθησαν υπόψη κατά την εξέταση της νομιμοποιήσεως για την προσβολή της απαγορεύσεως.

56 Αντιθέτως, εν προκειμένω, οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί, κατά το μέρος που θεσπίζουν δικαίωμα εμπορίας ή εισαγωγής ζάχαρης υπό ιδιαίτερα ευνοϊκές συνθήκες, δεν εφαρμόζονται αυτομάτως, αντιθέτως δε η εφαρμογή τους προϋποθέτει τη θέσπιση εθνικών μέτρων, χωρίς τα οποία δεν παράγουν έννομα αποτελέσματα έναντι των ιδιωτών.

57 Κατά συνέπεια, η λύση που δόθηκε με την προπαρατεθείσα απόφαση Microban International και Microban (Europe) κατά Επιτροπής (σκέψη 29) δεν μπορεί να εφαρμοστεί εν προκειμένω.

58 Περαιτέρω, όσον αφορά τον σκοπό του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, υπενθυμίζεται ότι το εν λόγω άρθρο παρέχει, μεταξύ άλλων, στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα τη δυνατότητα να προσφύγουν κατά κανονιστικών πράξεων που τα αφορούν άμεσα και δεν περιλαμβάνουν εκτελεστικά μέτρα, ώστε τα πρόσωπα αυτά να μη στερηθούν το δικαίωμα δικαστικής προστασίας (βλ., συναφώς, προπαρατεθείσα διάταξη Eurofer, σκέψη 60).

59 Με τη διάταξη αυτή καθίσταται δυνατή η άσκηση του δικαιώματος αποτελεσματικής ένδικης προστασίας, όπως αυτό κατοχυρώνεται με το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2010, C 83, σ. 389).

60 Εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες δεν υποστηρίζουν ότι, για την άσκηση του δικαιώματος δικαστικής προστασίας, απαιτείται παράβαση κανόνων δικαίου. Ωστόσο, επισημαίνουν ότι είναι τουλάχιστον αβέβαιο το αν έχουν τη δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής κατά των εθνικών μέτρων που λαμβάνονται προς εκτέλεση των προσβαλλόμενων κανονισμών.

61 Προβάλλουν ότι, κατά το πορτογαλικό δίκαιο, οι «απλές εκτελεστικές πράξεις», όπως είναι οι αποφάσεις της εθνικής αρχής σχετικά με τη χορήγηση πιστοποιητικών, προσβάλλονται μόνον εάν πάσχουν έλλειψη νομιμότητας σχετιζόμενη με την πράξη επί της οποίας στηρίζονται. Συνεπώς, κατά τις προσφεύγουσες, το πορτογαλικό δίκαιο δεν επιτρέπει την αμφισβήτηση του εκδοθέντος από τις εθνικές αρχές πιστοποιητικού, λόγω ελλείψεως νομιμότητας της πράξεως της Ένωσης.

62 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν, ακόμη, ότι δεν μπορούν να αμφισβητήσουν, σε εθνικό επίπεδο, τα μέτρα που λαμβάνονται προς εκτέλεση των κανονισμών 222/2011 και 293/2011, τα οποία αφορούν μόνον τους παραγωγούς ζάχαρης της Ένωσης. Πρόκειται για πιστοποιητικά που εκδίδονται για τρίτους, χωρίς να δημοσιεύονται, και τα οποία περιέχουν εμπιστευτικά στοιχεία, οπότε οι προσφεύγουσες δεν είναι καν σε θέση να πληροφορηθούν την ύπαρξή τους, ούτε βέβαια το περιεχόμενό τους, με συνέπεια να μην δύνανται να τα προσβάλουν.

63 Ερωτηθείσα επί του ζητήματος αυτού από το Γενικό Δικαστήριο, η Επιτροπή αναφέρει ότι δεν είναι σε θέση να δώσει οριστική απάντηση, πλην όμως εκτιμά ότι οι προσφεύγουσες δεν θα είχαν, κατά πάσα πιθανότητα, τη νομιμοποίηση που απαιτείται, ώστε να προσβάλουν τα εκτελεστικά μέτρα που λαμβάνονται από τα κράτη μέλη, προς εκτέλεση των κανονισμών 222/2011 και 293/2011, διότι τα εν λόγω μέτρα δεν τις αφορούν ούτε απευθύνονται σε αυτές, οπότε, κατά πάσα πιθανότητα, δεν θα ήταν σε θέση να αποδείξουν επαρκές έννομο συμφέρον να ζητήσουν δικαστική προστασία. Ωστόσο, επισημαίνει περαιτέρω ότι, για να κριθεί το παραδεκτό μιας προσφυγής, με βάση τις προϋποθέσεις του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, δεν έχει σημασία το αν το δικαστήριο ενός κράτους μέλους δεχθεί ή όχι την ενεργητική νομιμοποίηση ενός προσώπου, με κριτήριο το έννομο συμφέρον του προσώπου αυτού να ζητήσει δικαστική προστασία.

64 Η Γαλλική Δημοκρατία προβάλλει, συναφώς, ότι, κατά τη νομολογία των γαλλικών διοικητικών δικαστηρίων, τα μέτρα που λαμβάνουν οι εθνικές αρχές κατ' εφαρμογήν των προσβαλλόμενων κανονισμών έχουν χαρακτήρα αποφάσεως, οπότε συνιστούν πράξεις δυνάμενες να προσβληθούν. Επισημαίνει, ακόμη, ότι, όσον αφορά το έννομο συμφέρον άλλων προσώπων, πέραν του αποδέκτη αποφάσεως, τα γαλλικά διοικητικά δικαστήρια εν γένει αναγνωρίζουν στους προσφεύγοντες έννομο συμφέρον, π.χ., στην περίπτωση επιχειρήσεως η οποία αμφισβητεί απόφαση που ωφελεί έναν ανταγωνιστή.

65 Σχετικά με το ζήτημα αυτό, επισημαίνεται ότι εν προκειμένω δεν είναι δυνατόν να διαπιστωθεί με βεβαιότητα εάν οι προσφεύγουσες διαθέτουν ένδικο βοήθημα προς αμφισβήτηση των μέτρων που λαμβάνουν οι εθνικές αρχές για την εκτέλεση των προσβαλλόμενων κανονισμών.

66 Αφενός, σε αντίθεση με άλλους κλάδους του δικαίου, όπως, η τελωνειακή νομοθεσία (βλ., συναφώς, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 9ης Ιουλίου 2008, T-429/04, Trubowest Handel και Makarov κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 43), το παράγωγο δίκαιο της Ένωσης δεν προβλέπει ρητώς τέτοιο ένδικο βοήθημα σε εθνικό επίπεδο.

67 Αφετέρου, όσον αφορά τα μέσα παροχής εννόμου προστασίας που προβλέπει η εθνική νομοθεσία, από τις επισημάνσεις των διαδίκων προκύπτει ότι τα δίκαια των κρατών μελών αποκλίνουν όσον αφορά τη δυνατότητα δικαστικής προσβολής των προσβαλλόμενων κανονισμών.

68 Υπενθυμίζεται, συναφώς, ότι, κατά το άρθρο 19, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΕΕ, τα κράτη μέλη προβλέπουν τα ένδικα βοηθήματα και μέσα που είναι αναγκαία για να διασφαλίζεται η πραγματική δικαστική προστασία στους τομείς που διέπονται από το δίκαιο της Ένωσης.

69 Ωστόσο, η εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου εφαρμογή της προϋποθέσεως του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, σχετικά με τη μη ύπαρξη εκτελεστικών μέτρων, δεν μπορεί να εξαρτάται από το αν υπάρχουν στα δικαιικά συστήματα των κρατών μελών μέσα αποτελεσματικής ένδικης προστασίας, ώστε να είναι δυνατή η προσβολή του κύρους της αμφισβητούμενης πράξεως της Ένωσης.

70 Συγκεκριμένα, ένα τέτοιου είδους σύστημα θα απαιτούσε από τον δικαστή της Ένωσης να εξετάζει και να ερμηνεύει το εθνικό δικονομικό δίκαιο σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, γεγονός που θα υπερέβαινε την αρμοδιότητά του στο πλαίσιο του ελέγχου της νομιμότητας των πράξεων της Ένωσης (βλ., συναφώς, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 25ης Ιουλίου 2002, C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2002, σ. I-6677, σκέψη 43, και της 1ης Απριλίου 2004, C-263/02 P, Επιτροπή κατά Jégo-Quéré, Συλλογή 2004, σ. I-3425, σκέψη 33).

71 Η διαπίστωση αυτή δεν αναιρείται, άλλωστε, από το επιχείρημα των προσφευγουσών, οι οποίες, επικαλούμενες το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, υποστηρίζουν ότι η άσκηση ένδικου βοηθήματος σε εθνικό επίπεδο θα ήταν προδήλως αλυσιτελής, διότι τα δικαστήρια των κρατών μελών δεν είναι αρμόδια να κηρύσσουν πράξεις της Ένωσης παράνομες.

72 Συγκεκριμένα, ο δικαστής της Ένωσης δεν μπορεί, χωρίς να υπερβεί τις αρμοδιότητές του, να ερμηνεύει τις προϋποθέσεις σύμφωνα με τις οποίες ιδιώτης μπορεί να ασκήσει προσφυγή κατά κανονισμού, κατά τρόπο που καταλήγει να παρακάμπτει τις προϋποθέσεις αυτές, οι οποίες προβλέπονται ρητώς στη Συνθήκη, τούτο δε ακόμη και υπό το πρίσμα της αρχής της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας (βλ., συναφώς, προπαρατεθείσες αποφάσεις Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, σκέψη 44, και Επιτροπή κατά Jégo-Quéré, σκέψη 36).

73 Υπό το πρίσμα των προεκτεθέντων, πρέπει να γίνει δεκτή η ένσταση απαραδέκτου, που στηρίζεται στο ότι οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί δεν αποτελούν κανονιστικές πράξεις μη περιλαμβάνουσες εκτελεστικά μέτρα κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

Επί της ενστάσεως απαραδέκτου κατά το μέρος που στηρίζεται στο ότι η πράξη δεν αφορά τον προσφεύγοντα ατομικά

74 Η Επιτροπή προβάλλει ότι οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί αποτελούν πράξεις γενικής ισχύος, οι οποίες δεν αφορούν τις προσφεύγουσες ατομικά.

75 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι θίγονται ατομικά «τουλάχιστον» από τον εκτελεστικό κανονισμό 393/2011 σχετικά με τον καθορισμό συντελεστή κατανομής για την εισαγωγή ζάχαρης χωρίς καταβολή δασμών.

76 Κατά πάγια νομολογία, προκειμένου προσβαλλόμενη πράξη να αφορά ατομικά φυσικό ή νομικό πρόσωπο πλην του αποδέκτη της αποφάσεως, πρέπει η πράξη αυτή να το θίγει λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που του προσιδιάζουν ή μιας πραγματικής καταστάσεως που το εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη αποφάσεως (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937, 942, και προπαρατεθείσα απόφαση Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, σκέψη 36).

77 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί παράγουν έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων τα οποία αντιμετωπίζονται γενικώς και αφηρημένως, καθώς εφαρμόζονται σε όλους τους παραγωγούς ζάχαρης της Ένωσης και σε όλους τους εισαγωγείς, χωρίς να εξατομικεύουν τις προσφεύγουσες καθ' οιονδήποτε τρόπο.

78 Όσον αφορά τους κανονισμούς 222/2011, 293/2011 και 302/2011, οι προσφεύγουσες δεν προβάλλουν κανένα επιχείρημα προκειμένου να αποδείξουν ότι οι κανονισμοί αυτοί τις αφορούν ατομικά.

79 Όσον αφορά τον εκτελεστικό κανονισμό 393/2011, προβάλλουν ότι αυτός επηρεάζει μια κλειστή κατηγορία επιχειρήσεων, διότι καθορίζει συντελεστή κατανομής, με σκοπό την κατανομή της δασμολογικής ποσοστώσεως μόνο μεταξύ των εισαγωγέων που είχαν υποβάλει τις αιτήσεις τους μεταξύ 1ης και 7ης Απριλίου 2011. Επομένως, κατά την έκδοση του κανονισμού, είχε καθοριστεί ο κύκλος των προσώπων τους οποίους αφορά ατομικά.

80 Επισημαίνεται ότι ο εκτελεστικός κανονισμός 393/2011 εκδόθηκε στις 19 Απριλίου 2011 και ορίζει συντελεστή κατανομής, ο οποίος εφαρμόζεται μόνο για τις αιτήσεις χορηγήσεως πιστοποιητικών που έχουν υποβληθεί μεταξύ 1ης και 7ης Απριλίου 2011.

81 Επομένως, ο κανονισμός αυτός αφορά συγκεκριμένο αριθμό επιχειρήσεων, καθορισμένο κατά τον χρόνο της εκδόσεώς του και μη δυνάμενο να διευρυνθεί. Δεν αμφισβητείται, εξάλλου, ότι οι προσφεύγουσες υπέβαλαν τις αιτήσεις τους μεταξύ των δύο αυτών ημερομηνιών και συμπεριλαμβάνονται στους ενδιαφερόμενους επιχειρηματίες.

82 Υπενθυμίζεται, συναφώς, ότι όταν η προσβαλλόμενη πράξη θίγει ομάδα προσώπων εξατομικευμένων ή δυναμένων να εξατομικευθούν κατά τον χρόνο εκδόσεως της εν λόγω πράξεως και βάσει κριτηρίων που σχετίζονται ειδικώς με τα μέλη της εν λόγω ομάδας, η πράξη αυτή αφορά ατομικά τα εν λόγω μέλη, στο μέτρο που αποτελούν τμήμα ενός περιορισμένου κύκλου επιχειρηματιών (απόφαση της 22ας Ιουνίου 2006, C-182/03 και C-217/03, Βέλγιο και Forum 187 κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-5479, σκέψη 60· βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Ιουνίου 1990, C-152/88, Sofrimport κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-2477, σκέψη 11).

83 Ωστόσο, η δυνατότητα προσδιορισμού, με μεγαλύτερη ή μικρότερη ακρίβεια, του αριθμού ή ακόμη και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται ένα μέτρο ουδόλως συνεπάγεται ότι το μέτρο αυτό πρέπει να θεωρηθεί ότι αφορά τα υποκείμενα αυτά ατομικώς, εφόσον δεν αμφισβητείται ότι, όπως συμβαίνει εν προκειμένω, η εφαρμογή αυτή γίνεται βάσει μιας αντικειμενικής, νομικής ή πραγματικής, καταστάσεως η οποία προσδιορίζεται από την επίδικη πράξη (διατάξεις του Δικαστηρίου της 21ης Ιουνίου 1993, C-276/93, Chiquita Banana κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-3345, σκέψη 8, και της 28ης Ιουνίου 2001, C-352/99 P, Eridania κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-5037, σκέψη 59).

84 Ειδικότερα, ο περιορισμένος αυτός κύκλος των προσώπων, τα οποία η αμφισβητούμενη κανονιστική ρύθμιση αφορά ατομικά, προκύπτει από την ίδια τη φύση της ρυθμίσεως αυτής, οπότε το γεγονός ότι ένα πρόσωπο περιλαμβάνεται στον κύκλο αυτόν δεν το εξατομικεύει (βλ., συναφώς, αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 10ης Ιουλίου 1996, T-482/93, Weber κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-609, σκέψεις 65 και 66, και της 7ης Νοεμβρίου 1996, T-298/94, Roquette Frères κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. II-1531, σκέψεις 41 και 43).

85 Εν προκειμένω, ο καθορισμός συντελεστή κατανομής προβλέπεται από το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 1301/2006, για την περίπτωση που οι ποσότητες για τις οποίες έχουν υποβληθεί αιτήσεις χορηγήσεως πιστοποιητικού υπερβαίνουν τις διαθέσιμες ποσότητες της δασμολογικής ποσοστώσεως. Από την προβλεπόμενη στη διάταξη αυτή μέθοδο υπολογισμού προκύπτει ότι ο συντελεστής διαμορφώνεται σε συνάρτηση με τη διαθέσιμη ποσότητα και τη ζητούμενη ποσότητα, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη το περιεχόμενο της αιτήσεως ή η ατομική κατάσταση του αιτούντα.

86 Επομένως, ο εκτελεστικός κανονισμός 393/2011 ορίζει ενιαίο συντελεστή κατανομής, ώστε η περιορισμένη ποσότητα που προβλέπεται για τη δασμολογική ποσόστωση να κατανεμηθεί μεταξύ όλων των επιχειρήσεων που έχουν υποβάλει αίτηση εισαγωγής.

87 Κατά συνέπεια, ο κανονισμός αυτός επηρεάζει από νομικής απόψεως τους αιτούντες, βάσει μιας αντικειμενικά καθοριζόμενης νομικής και πραγματικής καταστάσεως.

88 Εξάλλου, ο καθορισμός ενιαίου συντελεστή για την κατανομή της διαθέσιμης ποσότητας δεν θα ήταν εφικτός εάν δεν ήταν γνωστός ο συνολικός αριθμός των αιτήσεων που έχουν εγκύρως υποβληθεί. Συγκεκριμένα, η υποβολή των αιτήσεων είναι απαραίτητο να ανασταλεί πριν την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού, οπότε ο κύκλος των ενδιαφερομένων περιορίζεται λόγω της φύσεως του συστήματος που θεσπίζεται με τον κανονισμό 302/2011.

89 Κατά συνέπεια, οι προσφεύγουσες επηρεάζονται από τον προσβαλλόμενο κανονισμό λόγω μιας αντικειμενικής ιδιότητάς τους, αυτής του παραγωγού που έχει υποβάλει αίτηση χορηγήσεως πιστοποιητικού, και κατά τρόπο όμοιο με τους λοιπούς παραγωγούς που υπέβαλαν τέτοια αίτηση

πριν την αναστολή της σχετικής διαδικασίας. Υπό τις συνθήκες αυτές, το γεγονός ότι οι προσφεύγουσες ανήκουν σε έναν περιορισμένο κύκλο ενδιαφερομένων, λόγω της ίδιας της φύσεως της επίμαχης κανονιστικής ρυθμίσεως, δεν τις εξατομικεύει.

90 Εξάλλου, όσον αφορά τη θέση των προσφυγουσών ότι εξατομικεύονται λόγω της υποχρεώσεως της Επιτροπής να λάβει υπόψη την κατάστασή τους κατά την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού, επισημαίνεται ότι δεν αποδείχθηκε ότι η Επιτροπή υπέχει τέτοια υποχρέωση.

91 Αφενός, το επιχείρημα που οι προσφεύγουσες επιχειρούν να αντλήσουν από τις διατάξεις του άρθρου 26, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 318/2006 του Συμβουλίου, της 20ής Φεβρουαρίου 2006, για την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 58, σ. 1), είναι αλυσιτελές, διότι ο εν λόγω κανονισμός είχε καταργηθεί από τον κανονισμό1234/2007 και, συνεπώς, δεν ήταν πλέον σε ισχύ κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών.

92 Αφετέρου, μολονότι οι προσφεύγουσες επικαλούνται επίσης το άρθρο 186, στοιχείο α′, και το άρθρο 187 του κανονισμού 1234/2007, τα οποία προβλέπουν, αντιστοίχως και μεταξύ άλλων, ότι «[η] Επιτροπή μπορεί να λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα […], όσον αφορά τα προϊόντα των τομέων της ζάχαρης […], όταν οι τιμές ενός από τα προϊόντα αυτά στην κοινοτική αγορά σημειώνουν σημαντική άνοδο ή πτώση», και ότι «μπορεί ιδίως να αναστείλει τους εισαγωγικούς δασμούς εν όλω ή εν μέρει για ορισμένες ποσότητες», επισημαίνεται ότι από τις διατάξεις αυτές δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη, κατά την έκδοση του εκτελεστικού κανονισμού 393/2011, να λάβει υπόψη της την κατάσταση των επιχειρήσεων επεξεργασίας ζάχαρης από ζαχαροκάλαμο, ούτε βέβαια την κατάσταση των προσφευγουσών.

93 Τέλος, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, ο κανονισμός 393/2011 δεν μπορεί να θεωρηθεί ούτε ως δέσμη ατομικών αποφάσεων, διότι αφορά συγκεκριμένο σύνολο επιχειρήσεων, το οποίο προσδιορίζεται κατά τρόπο γενικό, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη το περιεχόμενο της αιτήσεως και η κατάσταση εκάστου αιτούντος.

94 Κατά συνέπεια, διαπιστώνεται ότι οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί και, ειδικότερα, ο εκτελεστικός κανονισμός 393/2011 δεν αφορούν τις προσφεύγουσες ατομικά.

95 Βάσει των προεκτεθέντων και δεδομένου ότι οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί περιλαμβάνουν εκτελεστικά μέτρα και δεν αφορούν τις προσφεύγουσες ατομικά, η προσφυγή ακυρώσεως κατά των πράξεων αυτών απορρίπτεται ως απαράδεκτη, χωρίς να είναι απαραίτητο να εξεταστεί η ένσταση απαραδέκτου που στηρίζεται στο ότι οι πράξεις αυτές δεν αφορούν άμεσα τις προσφεύγουσες.

96 Όσον αφορά την ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που προέβαλαν επικουρικώς οι προσφεύγουσες κατά του άρθρου 186, στοιχείο α′, και του άρθρου 187 του κανονισμού 1234/2007, καθώς και κατά των κανονισμών 222/2011 και 302/2011, υπενθυμίζεται ότι η δυνατότητα επικλήσεως του ανίσχυρου πράξεως γενικής ισχύος, κατά το άρθρο 277 ΣΛΕΕ, δεν αποτελεί αυτοτελές μέσο έννομης προστασίας και δεν μπορεί να ασκείται ελλείψει δικαιώματος ασκήσεως κυρίας προσφυγής (βλ. διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 1999, T-194/95, Area Cova κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. II-2271, σκέψη 78 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

97 Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι η προσφυγή ακυρώσεως κρίθηκε απαράδεκτη, η προβληθείσα σε σχέση με την προσφυγή αυτή ένσταση ελλείψεως νομιμότητας είναι επίσης απορριπτέα.

Επί του παραδεκτού της αγωγής αποζημιώσεως

98 Από την ένσταση απαραδέκτου προκύπτει ότι η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη της προσφυγής ως απαράδεκτης στο σύνολό της.

99 Υποστηρίζει εξάλλου, αναφερόμενη στη ζημία που προβάλλουν οι προσφεύγουσες, ότι «οι συγκεκριμένοι λόγοι δεν μπορούν να στηρίξουν προσφυγή, βάσει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, [...] ΣΛΕΕ, διότι η προσφυγή δεν είναι παραδεκτή».

100 Περαιτέρω, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι ζητεί να απορριφθούν τα αιτήματα αποζημιώσεως ως απαράδεκτα, διότι συνδέονται άρρηκτα με το αίτημα περί ακυρώσεως των προσβαλλόμενων κανονισμών, οπότε δεν είναι αυτοτελή.

101 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι η αγωγή αποζημιώσεως αποτελεί αυτοτελές ένδικο βοήθημα, η δε απόρριψη του αιτήματος ακυρώσεως ως απαράδεκτου δεν ασκεί επιρροή ως προς την αγωγή.

102 Υπενθυμίζεται ότι η αγωγή αποζημιώσεως είναι αυτοτελές μέσο δικαστικής προστασίας, το οποίο έχει ιδιαίτερη λειτουργία στο πλαίσιο του συστήματος των μέσων δικαστικής προστασίας και εξαρτάται από προϋποθέσεις ασκήσεως που τέθηκαν με γνώμονα το ειδικό του αντικείμενο (απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Δεκεμβρίου 1971, 5/71, Zuckerfabrik Schöppenstedt κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 975, σκέψη 3), οπότε η απόρριψη του αιτήματος ακυρώσεως ως απαράδεκτου δεν συνεπάγεται αυτομάτως την απόρριψη του αιτήματος αποζημιώσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Φεβρουαρίου 1986, 175/84, Krohn Import-Export κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 753, σκέψη 32).

103 Η αρχή αυτή οριοθετείται από την απαγόρευση της καταχρηστικής ασκήσεως δικονομικού δικαιώματος. Ο προσφεύγων δεν μπορεί, διά της ασκήσεως αγωγής αποζημιώσεως, να επιδιώξει την επίτευξη αποτελέσματος ανάλογου προς αυτό της ακυρώσεως της πράξεως, σε περίπτωση που η προσφυγή ακυρώσεως κατά της πράξεως αυτής έχει κριθεί απαράδεκτη (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Δεκεμβρίου 1996, 59/65, Schreckenberg κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 477).

104 Επομένως, η αγωγή αποζημιώσεως μπορεί να κριθεί απαράδεκτη, εφόσον αφορά την ίδια παράνομη πράξη και επιδιώκει τα ίδια οικονομικά αποτελέσματα με την προσφυγή ακυρώσεως, την οποία το ζημιωθέν πρόσωπο δεν φρόντισε να ασκήσει εμπροθέσμως (βλ., συναφώς, προπαρατεθείσα απόφαση του Δικαστηρίου Krohn Import-Export κατά Επιτροπής, σκέψη 33, και απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1999, C-310/97 P, Επιτροπή κατά AssiDomän Kraft Products κ.λπ., Συλλογή 1999, σ. I-5363, σκέψη 59).

105 Πάντως, η εξαιρετική αυτή περίσταση δεν συντρέχει εν προκειμένω, διότι οι προσφεύγουσες δεν παρέλειψαν να ασκήσουν προσφυγές ακυρώσεως και, εν πάση περιπτώσει, τα αιτήματά τους αποζημιώσεως δεν αφορούν την ίδια παράνομη πράξη και δεν επιδιώκουν τα ίδια οικονομικά αποτελέσματα με τις προσφυγές ακυρώσεως.

106 Συγκεκριμένα, αφενός, στο πλαίσιο των αιτημάτων τους αποζημιώσεως, οι προσφεύγουσες προβάλλουν, εκτός του παράνομου χαρακτήρα των προσβαλλόμενων κανονισμών, και παραβίαση των αρχών της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, της απαγορεύσεως των διακρίσεων, της αναλογικότητας και του καθήκοντος επιμέλειας και χρηστής διοικήσεως που υπέχει η Επιτροπή.

107 Αφετέρου, το αίτημά τους αποζημιώσεως αποσκοπεί στην αποκατάσταση τόσο της θετικής όσο και της αποθετικής ζημίας, η οποία προκύπτει τόσο από την αδυναμία των επιχειρήσεων κατεργασίας να καλύψουν τις ανάγκες τους όσο και από την καταβολή δασμών. Πάντως, η αποκατάσταση της ζημίας αυτής δεν συμπίπτει με τον σκοπό του αιτήματος ακυρώσεως των προσβαλλόμενων κανονισμών.

108 Υπό τις συνθήκες αυτές, το απαράδεκτο των αιτημάτων ακυρώσεως δεν συνεπάγεται αυτοδικαίως το απαράδεκτο των αιτημάτων αποζημιώσεως.

109 Εξάλλου, η Επιτροπή δεν προέβαλε αυτοτελή ένσταση απαραδέκτου κατά των αιτημάτων αποζημιώσεως.

110 Κατά το μέτρο που το Συμβούλιο υποστηρίζει, με το υπόμνημά του παρεμβάσεως, ότι το απαράδεκτο των αιτημάτων ακυρώσεως καθιστά αυτοδικαίως αβάσιμα και τα αιτήματα αποζημιώσεως, τονίζεται ότι η Επιτροπή δεν ζήτησε την απόρριψη των αιτημάτων αυτών ως αβάσιμων. Επομένως, το αυτοτελές αίτημα που υπέβαλε το Συμβούλιο, ως παρεμβαίνων διάδικος, είναι απαράδεκτο.

111 Επομένως, η ένσταση απαραδέκτου είναι απορριπτέα ως προς τα αιτήματα αποζημιώσεως.

112 Συναφώς, όταν πρόκειται για δύο αυτοτελή μέσα παροχής εννόμου προστασίας, είναι δυνατόν, με την απόφαση επί ενστάσεως απαραδέκτου, η προσφυγή να απορριφθεί εν μέρει ως απαράδεκτη ως προς το αίτημα ακυρώσεως, αλλά να διατηρηθεί προς εκδίκαση ως προς το αίτημα αποζημιώσεως (βλ., συναφώς, διάταξη του Δικαστηρίου της 21ης Ιουνίου 1993, C-257/93, Van Parijs κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3335, σκέψεις 14 και 15).

113 Εν προκειμένω, η προσφυγή διατηρείται προς εκδίκαση κατά το μέτρο που ζητείται η αποκατάσταση της προκληθείσας ζημίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

114 Δεδομένου ότι η προσφυγή διατηρείται προς εκδίκαση ως προς το αίτημα αποκαταστάσεως της προκληθείσας ζημίας, το Γενικό Δικαστήριο επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη στον βαθμό που ζητείται η ακύρωση του κανονισμού (ΕΕ) 222/2011 της Επιτροπής, της 3ης Μαρτίου 2011, για τη θέσπιση έκτακτων μέτρων όσον αφορά τη διάθεση ζάχαρης και ισογλυκόζης εκτός ποσόστωσης στην αγορά της Ένωσης με μειωμένη εισφορά επί του πλεονάσματος κατά τη διάρκεια της περιόδου εμπορίας 2010/2011, του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 293/2011 της Επιτροπής, της 23ης Μαρτίου 2011, για καθορισμό του συντελεστή κατανομής, την απόρριψη περαιτέρω αιτήσεων και τον τερματισμό της περιόδου υποβολής αιτήσεων για διαθέσιμες ποσότητες ζάχαρης εκτός ποσόστωσης που προβλέπεται να πωληθούν στην αγορά της Ένωσης με μειωμένη εισφορά επί του πλεονάσματος, του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 302/2011 της Επιτροπής, της 28ης Μαρτίου 2011, σχετικά με το άνοιγμα έκτακτης δασμολογικής ποσόστωσης εισαγωγής για ορισμένες ποσότητες ζάχαρης για την περίοδο εμπορίας 2010/2011, και του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 393/2011 της Επιτροπής, της 19ης Απριλίου 2011, σχετικά με τον καθορισμό συντελεστή κατανομής για την έκδοση πιστοποιητικών εισαγωγής που ζητήθηκαν από την 1η έως τις 7 Απριλίου 2011 για προϊόντα του τομέα της ζάχαρης στο πλαίσιο ορισμένων δασμολογικών ποσοστώσεων και την αναστολή της υποβολής αιτήσεων για τα πιστοποιητικά αυτά.

2) Απορρίπτει την ένσταση απαραδέκτου ως προς το αίτημα αποκαταστάσεως της προκληθείσας ζημίας.

3) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Παπασάββας Vadapalas O'Higgins

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 6 Ιουνίου 2013.

(υπογραφές)